కలిసి వచ్చిన ఆపద

పుల్లా భాస్కరరాజు

ఇంగ్లీషు పద్యాలు బట్టీ పట్ట-డంలో పూర్తిగా నిమగ్నుడై ఉన్నాడు సోంబాబు.

ఎదురుగా పడక కుర్చీలో ... విశ్రాంతి ... [illegible]

[illegible]

ఇంగ్లీషు పద్యాలు బట్టీ పడుతున్న సోంబాబుకు చిరాకు వేసింది. పిచ్చిగా నెత్తి గోక్కున్నాడు. చేతిలో ఉన్న పుస్తకాన్ని గిరాటు వేశాడు. చిన్నగా గొణుక్కున్నాడు. 'ముదనష్టపు ఇంగ్లీషు. ఈ భాష ఏ వెధవ వ్రాశాడో. ఎంత బట్టీ పట్టినా బుర్ర కెక్కటం లేదు. మరి, ఇంగ్లీషు మాస్టారు ఎలా నేర్చుకున్నాడో ... ఆయన నోరు తెరిస్తే సరి పద్యాలు ముత్తడి పడుతూంటాయి. నాన్న కూడా మాస్టారే. కాని, తెలుగు మాస్టారు. ఇంగ్లీషు కాస్త కూస్త తప్పితే ఇంగ్లీషు మాస్టారులా తరుచూ మాట్లాడలేడు. చిన్నప్పుడు నాన్న కూడా నాలాగే ఇంగ్లీషు భాష అనగానే విసుక్కునే వాడేమో!

"అబ్బ! ఎలా? ఒకటి కాదు. రెండు కాదు. మూడు అంతకన్నా కాదు. వరుసగా నాలుగు పద్యాలు.'

"ఏమిటి దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్నావు? పద్యాలు పూర్తిగా వచ్చాయా? ఓహో ... పుస్తకం కింద పడేసి, నేస్తులంతా ఎక్కడెక్కడ ఆడుకుంటున్నారో నని ఆలోచిస్తున్నావా? ముక్కలు విరగ్గొడుతాను. సాయంత్రం లోగా పూర్తిగా కంఠస్థం చెయ్యాలి. లేదా ఈ పూట అన్నం బంద్!" పత్రిక మీద నుండి చూపులు కుమారుని కేసి మలుపుకొని కళ్లు పెద్దవిగా చేసి కోపంగా అన్నాడు విశ్వనాథం.

గిరుక్కున ఆలోచనల్లోనుండి తేరుకున్నాడు సోంబాబు. అప్రయత్నంగా చేతులు పుస్తకాన్ని పట్టుకున్నాయి. చూపులు పుస్తకంమీద తారట్లాడుతున్నాయి. మనస్సులోని ఆలోచనలు బయటి వీధుల వెంట విహారం చెయ్యసాగాయి.

'ఛ ... నాన్న చాలా కఠినంగా శాసిస్తాడు. చదువులో మరీ క్రూరంగా ప్రవర్తిస్తాడు. డొక్క చీల్చి డోలు కడతా నంటాడు. కాళ్లు చేతులు విరగ్గొడుతా నంటాడు. సీనుగాడి నాన్న చాలా మంచివాడు. ఒక్కగా నొక్క కొడుకు వాడు. ముద్దుగా పెంచుకుంటున్నాడు. అవసరమున్నన్ని డబ్బులు ఇస్తాడు. పైగా వాడిచేత నానా మాట అనిపించుకుంటాడు. అయినను అదొక ఆనందం. వా డిప్పుడు హాయిగా రాంబాబు, పవన్, రవిగాడితో గోలీ కాట ఆడుకుంటున్నాడు కాబోలు! నాకు ఈ కఠినంగా నిర్బంధం. వేసవి సెలవులు గదా ఆడుకుందా మనుకుంటే నాన్న వదలివ్వడు. అస్తమానమూ ఇంగ్లీషు పద్యాలంటూ నన్ను పీక్కు తింటున్నాడు.

అసలు ఈ ప్రభుత్వం నాన్నకు ఏ తహసీలు ఆఫీసులోనో, ఏ బ్లాక్ ఆఫీసులోనో ఉద్యోగం ఇస్తే ఉంటే బాగుండేది. అప్పుడు పొద్దస్తమానం ఆఫీసులోనే మూలిగేవాడు. ఈ మాస్టారు ఉద్యోగం ఇచ్చినందుకు ఈ వేసవి సెలవుల్లో నా దుంప తెంచుతున్నాడు.'

మడత కుర్చీలోనుండి విశ్వనాథం లేచాడు. కొక్కానికి తగిలించిన లాల్చీ తొడుక్కున్నాడు. టేబులుమీద మడత చేసి ఉన్న ఏవో కాగితాలు సర్దుకోసాగాడు.

'హమ్మయ్య దీర్ఘంగా నిట్టూర్పు విడిచి తాపీగా అనుకున్నాడు సోంబాబు. 'నాన్న గుడ్డలు వేసుకున్నాడు. ఎక్కడికో ప్రయాణం కడుతున్నాడు. ఒక వారం రోజులపాటు వెడితే బాగుండేది. హాయిగా సీనుగాడితో ఆడుకోవచ్చు.'

"ఏమేవ్ ... కాంతం ... నేను పేటకు వెడుతున్నాను. తిరిగి రేపు ఉదయం వస్తాను. జాగ్రత్త. కాసిన్ని మంచినీళ్లు తీసుకురా!" అన్నాడు విశ్వనాథం. కుమారునికేసి తిరిగి" "నేను వచ్చేలోగా ఆ నాలుగు పద్యాలు అప్పజెప్పాలి. లేదా కోదండం కడతాను. వింటున్నావా?" కుమారుని కేసి ఉరిమి చూసి, కాంతమ్మ ఇచ్చిన మంచినీళ్లు త్రాగి వీధిన పడ్డాడు.

ఒక్కసారి ఇంగ్లీషులో భగవంతుడికి కృతజ్ఞత తెలుపుకున్నాడు సోంబాబు. చేతిలో ఉన్న పుస్తకాన్ని టేబులు కిందికి విసిరాడు. ఈల వేసుకుంటూ ఉత్సాహంగా లేచి కిటికీ వద్దకు నడిచాడు. మువ్వల సందు గుండా విశ్వనాథం పోతూన్న వేపు చూస్తూ నిలబడిపోయాడు. ఎదురుగా అగుపడుతున్న సందులో సీను, పవన్, రవి గోలీలాట ఆడుకుంటున్నారు. వాళ్లను చూస్తున్నకొద్దీ అతనిలో గోలీలాట ఆడాలన్న కోరిక ద్విగుణీకృత మయింది. కాని, తనవద్ద ఉన్న గోలీలన్నీ రవిగాడు ఆటలో కాజేశాడు. కొనడానికి డబ్బులుకూడా లేవు. ఎలా? అప్పు కూడా ఎవ్వరూ ఇవ్వరు. సీనుగాడిని అడిగి చూస్తే? ఊహూ ... లాభం లేదు. వాడికి ఇదివరకే రెండణాలు అప్పు ఉన్నాను. మళ్లీ అడిగితే ఏం బాగుంటుంది? అమ్మను అడిగిచూస్తే? ఛ... అమ్మ నయా పైస ఇవ్వదు. ఆమెను డబ్బు లడిగితే తోక తొక్కిన తాచులా లేస్తుంది. ఇంకా డబ్బుల విషయంలో నాన్న కాస్త నయమనే చెప్పుకోవాలి.

'హమ్మయ్య ... నాన్న వీధి మలుపు తిరిగాడు. ఇక ఇప్పుడు డబ్బులు అవసరం. ఏం చేస్తే డబ్బులు మనచేతిలో కొస్తాయి?' ఊహించుకుంటూ వీధిలో పడ్డాడు సోంబాబు. కొద్ది సేపట్లోనే వాళ్లు ఆడుకుంటున్న ఆట స్థలానికి చేరుకున్నాడు.

"ఒరేయ్, సోంబాబు. ఆడతావట్రా! ఒక్కొక్కరం నాలుగేసి

"ఒరేయ్! నాకో ఒక్క సహాయం చేసిపెట్టరా. మన ఎదురింటి ఇంజనీరు గారి అమ్మాయి సరళ లేదూ ... ఈ ఉత్తరం తీసుకెళ్ళి ఆవిడ కివ్వు..." అని కోరాడు కరణంగారి అబ్బాయి. "మరి నాకు పావలా ఇస్తావా?" అన్నాడు సోంబాబు. అంతే జరిగినది.

ఆడుతున్నాం" కళ్లు గుండ్రంగా తిప్పుతూ ఉత్సాహంగా గర్వంగా అడిగాడు సీను.

"ఊహూ... నా వద్ద గోలీలు లేవు. పైసలు కూడా లేవు" దీనంగా వాళ్ల కేసి చూస్తూ అన్నాడు సోంబాబు.

మళ్లీ వాళ్లల్లో ఎవ్వరూ అతన్ని పలకరించలేదు. ఎవరికి వారు తమకు రావలిసిన గోలీలు లెక్కల్లో అంచనా వేసుకుంటూ నిశ్శబ్దంగా ఆడుకుంటున్నారు. గోడ కానుకొని వాళ్ల ఆటకేసి చూస్తూ నిలబడిపోయాడు సోంబాబు.

"ఒరేయ్ ... సోంబాబు."

తనను ఎవరో పిలుస్తున్నారని గ్రహించి చుట్టూ కలయజూశాడు సోంబాబు. కనుచూపు మేరలో ఎవ్వరూ అగుపడలేదు. ఎవ్వరూ లేరన్నట్లుగా సరిపుచ్చుకొని తిరిగి ఆటకేసి దృష్టిని సారించాడు.

"ఒరేయ్ సోంబాబు ... నిన్నే... త్వరగా రా."

ఈ సారి మళ్లీ పిలుపు వినబడటంతో కాస్త ముందుకు వచ్చి చూశాడు సోంబాబు. ఎదురుగా ఉన్న మేడమీద కరణంగా రబ్బాయి దగ్గిరగా రమ్మన్నట్టు చెయ్యితో సైగ చేస్తున్నాడు.

'హు ... ఈయనకేం పనిలేదు. కంట కనబడితే సరి సిగరెట్ తెచ్చిపెట్టవూ అంటూ ఉంటాడు. ఈయనేమో మేడమీద నీడపట్టున దర్జాగా సిగరెట్లు కాలుస్తూ కూర్చుంటాడు. నేనేమో ఎండలో కాళ్లు కాలుతూండగా వెళ్లి తెచ్చి ఇవ్వాలి. ఊహూ ... నే వెళ్లను. వీళ్ల ఆట చాలా మజాగా ఉంది. సీనుగాడి గోలీలు పవన్‌గాడు కాజేస్తున్నాడు. సీనుగాడు పిక్ కావడంతో పవన్‌గాడి దగ్గిర మెల్లగా బదులు తీసుకోవాలి' చిన్నగా మనస్సులోనే అనుకున్నాడు.

"ఒరేయ్ ... సోంబాబు, ప్లీజ్... రా రా"

ఈ సారి అతని కంఠం జాలిగా అర్థించింది. క్షణంపాటు వెళ్లటమా? మానటమా? అని ఆలోచించుకున్నాడు. వెంటనే బుర్రకి మంచి ఉపాయం తట్టింది. ఈయన దగ్గిర పావలా పట్టించా అనుకున్నాడు. వాటిలో రెండణాలు సీనుగాడి అప్పు తీర్చేయువచ్చు. మిగతా రెండణాలతో గోలీలు కొనుక్కోవచ్చు' అనుకోవటం తక్షణం అక్కడినుండి కదిలి కరణంగారి మేడపైకి చేరుకున్నాడు.

కరణంగా రబ్బాయి తన చేతిలో ఉన్న కవరును సోంబాబుకు చూపిస్తూ, "ఒరేయ్. నా కో ఒక్క సహాయం చేసిపెట్టరా. మన ఎదురింటి ఇంజనీయర్ గారి అమ్మాయి సరళ లేదూ ... ఈ ఉత్తరం తీసుకెళ్లి ఆవిడ కివ్వు. అదో... తోటలో ఒక్కర్తే కూర్చుంది. చూశావా? ఊ ..." సోంబాబుకేసి తీక్షణంగా చూస్తూ పంజాబుషీ చెప్పాడు.

క్షణంపాటు ఆ కవరుకేసి అమమానంగా చూస్తూ ఉండిపోయాడు సోంబాబు.

"ఏమిట్రా అలా చూస్తున్నావు?" తటపటాయిస్తూ "మరి, నాకు పావలా ఇస్తావా?" షరతుగా అడిగాడు.

"ఓ... మరలా చెప్పవేం. ఇదో... పావలా. ఊ ... త్వరగా వెళ్ళు మరి."

కవరు, పావలా అందుకొని గబగబా మెట్లు దిగి ఆలోచించుకుంటూ ఇంజనీయర్ ఇంటికేసి నడిచాడు సోంబాబు. తను వేసుకున్న పథకం పారినందుకు ఎంతో మురిసిపోయాడు. ఇక తను ఎక్కువగా ఆలోచించకూడదనుకున్నాడు. 'ఉత్తరం ఆవిడ కిచ్చి తక్షణం వచ్చి మొదట సీనుగాడి అప్పు తీర్చాలి. ఆ తరువాత గోలీలు కొనాలి. అయినా పవన్‌డు ఈ మధ్య ఆట బాగా నేర్చాడు. పాపం ... సీనుగాడిని పిక్ చేసి ఉంటాడు. వాళ్ల ఆట ఎంతవడిదాకా వచ్చిందో ... అసలు ఈ రోజు వాడికి అదృష్టం కలిసి వచ్చింది. లేకపోతే ఇంత ఆట వాడెప్పుడు నేర్చాడు.

ఒకవేళ నేను ఆడితే నన్ను కూడా పిక్ చేస్తాడేమో! ... మరేమో నా దగ్గర మిగిలేది రెండణాలు మాత్రమే. ఇంకా ఒక పావలా ఉంటే బాగుండేది. అప్పుడు జేబునిండా గోలీలు ఉండేవి. ఒక ఆట పోయినా మరొక ఆటకు నెయ్యి కుదుర్చుకోవచ్చు. మరెలా? ఇంకా ఒక పావలా తక్షణం అవసరం.'

ఆలోచిస్తున్న బుర్రకు వెంటనే సులువైన ఉపాయం తట్టింది. చిన్నగా మనసులో అనుకున్నాడు. 'ఈ ఉత్తరం సరళక్కయ్యకు ఉత్తగా ఇవ్వకూడదు. ఆమె దగ్గర కూడా పావలా వసూలు చేసుకోవాలి.'

గేటు గడియ వేసి ఉండటం వల్ల లోపలికి వెళ్లలేక పోయాడు సోంబాబు. చిన్న కన్నంలోనుండి తొంగి చూశాడు. జామ చెట్టుకింద కూర్చొని ఏదో పుస్తకం తిరిగేస్తూంది సరళ. గేటు కింద తన పాదాలు అగుపడటంతో, పక్కనే కూర్చున్న బొచ్చుకుక్క బయట కేసి దగ్గరిగా వచ్చింది.

"అక్కయ్యా ... కుక్క!" దగ్గరగా వచ్చిన కుక్కకేసి చూడకుండా భయపడిపోతూ పెద్దగా అరిచాడు సోంబాబు.

అతని అరుపులో దిగ్గున లేచి "హాసీ" అంటూ కుక్కను వెనక్కి పిలుచుకుంటూ వచ్చి గేటు గడియ తీసింది సరళ.

ఆమెకేసి తల అడ్డంగా వంకించి "ఉత్తరం" అన్నాడు నవ్వుతూ, ఉత్తరాన్ని వెనకవైపు దాచుకుంటూ.

ఉత్తర మనేసరికి ఆవిడకు ఆనందం అవధులు దాటింది. త్వరగా చదవాలన్న ఆదుర్దా ఇంకా ఎక్కువయింది. సెలవులు గదా తన ఫ్రెండ్స్ దగ్గర నుండి వచ్చిందనుకొని లాక్కోడానికి ముందుకు కదిలింది.

ఆమెకు దూరంగా జరుగుతూ, "ఊహూ .. ఒక్క షరతు" నవ్వుతూ అన్నాడు.

"ఏమిటది?" ముందుకు అడుగు వేయకుండా అతని షరతుకు కట్టుబడి ఉండాలన్న ఉద్దేశంతో నిలబడింది.

"మరి, పావలా ఇస్తావా?"

"ఓస్ ... ఇంతేనా? అయితే ఆగు. తెస్తాను" అంటూ సరళ లోపలికి వెళ్లిపోయింది.

గేటు బయట నిలుచున్న సోంబాబు లోపలికి వెళ్లాలనుకున్నాడు. కాని, పెద్ద పులిలా ఎదురుగా బొచ్చుకుక్క ఆగడేసరికి ఆ ప్రయత్నం మానుకున్నాడు. ఆ డబ్బుల విషయం ఆలోచించడం ప్రారంభించాడు. తాను అనుకున్న ఒక్క పావలాకి రెండు పావలాలు కావడంతో ఆనందంతో ఉక్కిరిబిక్కిరి అయ్యాడు.

లోపలకు వెళ్లిన సరళ తిరిగి ఇవతలకి వచ్చింది. పావలా బిళ్ల అతనికి ఇచ్చి, ఉత్తరం అందుకొని, కవరు అంచును చించి, మడిచి ఉన్న కాగితాన్ని ఆతురతతో గబగబా చదవడం ప్రారంభించింది.

రెండు పావలాలు ఒకటి కొకటి అంటించి చూసుకున్నాడు. ఒకే సైజు. ఒకే ఆకారం. పుట్టడం మాత్రం వేర్వేరు సంవత్సరాలు. వాటిని భద్రంగా జేబులో వేసుకున్నాడు. మళ్లీ ఒకసారి దృష్టి బొచ్చుకుక్కకేసి తిప్పాడు.

రెండు కాళ్లను ముందుకు చాచి, నాలుకను బయట పెట్టి, చెవులు రిక్కించి, గోలీల్లాంటి కళ్లతో తనవైపు ఉరిమి చూసినట్టు చూస్తూంది. నాలుక గుండా నాలుగైదు చుక్కలు కారి నేల మీద తటిలో పడి ఇంకి పోయాయి. విచిత్రంగా అనుకున్నాడు. 'అరె... కుక్కకూడా చొల్లు కారుస్తూంది. చిన్నప్పుడు బుజ్జికూడా ఇలాగే చొల్లు కార్చేది. కుక్క శరీరం తెల్లగా, శుభ్రంగా అగుపడేసరికి ఒక్కసారి తన చెయ్యితో నిమరాలనుకున్నాడు. కాని, దాని చూపులు మహా క్రూరంగా ఉన్నాయి. ఒక వేళ తను ముట్టుకున్నా దానికి కోపం పెరిగి కరిచెయ్యొచ్చు. ఒక రోజు సీనుగాడు ఇలాగే కరణం గారి కుక్కతో ఆడుకున్నాడు. అది కరిచేసింది. బొడ్డుచుట్టూ సూదులు ఇచ్చారు. తన కెందుకులే ఈ పీడ అనుకున్నాడు. ఇక అక్కడినుండి వెళ్లడానికి నిశ్చయించుకున్నాడు. ఎడమ చెంప ఝల్లుమన్నది.

ఉలిక్కిపడి సరళకేసి చూశాడు. ఆమె ముఖం రౌద్రరూపం దాల్చింది. ఆమె కాటుక కళ్ల నుండి నిప్పులు కురుస్తున్నాయి. "ఎవరిచ్చారీఉత్తరం?" మాటలు ఒత్తిపలుకుతూ అడిగింది.

ఎడమ చెయ్యితో దెబ్బతిన్న చెంప కప్పుకుంటూ, "ఎదరింటి కరణంగారబ్బాయి ఇచ్చాడు" తడబడుతున్న మాటలతో చెప్పాడు. అసలావిడ తనను ఎందుకు కొట్టింది? ఎంత ఆలోచించుకున్నా అర్థం కాలేదు. కోపంగా ఆమె కేసి చూస్తూ నిలబడిపోయాడు.

"ఇలాంటి ఉత్తరాలు ఇంకోసారి తేకూడదు" ఆమె కంఠం ఆజ్ఞాపించింది.

సోంబాబు మాట్లాడలేదు. ఆమె కేసి తీక్షణంగా చూస్తూ ఉండి పోయాడు. 'ఇంతవరకు అమ్మకూడా ఇంత గట్టి దెబ్బ కొట్టి ఎరగదు. ఈవిడ ఇంత బలంగా కొట్టిందే ... అయినా, ఇంతగా కోపానికి కారణం? కరణంగా రబ్బాయి ఏదో తిట్టి వ్రాసి ఉంటాడు. లేకపోతే ఆమె మాత్రం ఎందుకు కోపపడుతుంది? అయినా, ఈ వెధవ పరాయి ఆడదాని చేత దెబ్బ తినిపించాడే' సోంబాబు ముఖం కోపంతో జేవురించింది. దుఃఖం కట్టలు కట్టలుగా తెంచుకు వచ్చింది. చిన్నగా దిగమింగుకున్నాడు. ఇక ఇక్కడ నిలబడకూడ దనుకున్నాడు.

ఆవిడచేత దెబ్బలు తిన్నందుకు ఆవిడ పావలా కూడా ఇచ్చివేయాలను కున్నాడు. వెంటనే జేబులోనుండి పావలా బిళ్ల తీసి ఆమె చేతికి ఇవ్వకుండా, ఎదురుగా కింద వడేసి గేటుదాటి వీధిన పడ్డాడు. కోపంతో కరణంగారి ఇంటికేసి చూశాడు. కరణంగా రబ్బాయి సైకిలెక్కి ఎటో వెళ్లిపోతున్నాడు. 'వెధవ! తను వెళ్లే ధైర్యంలేక నన్ను పంపించి, అనవసరంగా దెబ్బ తినిపించాడు' మనసులో తిట్టుకున్నాడు.

ఎదురుగా సందులో సీను, పవన్, రవి వాళ్ల గోలీ లాట ఇంకా కొనసాగుతూనే ఉంది. వాళ్ల ఆట చూసేసరికి మనస్సులో తిరిగి ఉత్సాహం బయలు దేరింది. జరిగిందంతా మరిచిపోవా లనుకున్నాడు. మరి, ముఖ్యంగా ఈ సంగతి అమ్మా, నాన్నలతో చెప్పకూడ దనుకున్నాడు. చెబితే తన చర్మమే ఒలిచేస్తాడు నాన్న.

జేబులో ఉన్న పావలా మరొకసారి తడుముకొని వాళ్లను సమీపించాడు. ముందుగా సీను అప్పు తీర్చేయా లనుకున్నాడు. అనుకోవడం తక్షణం ఆ పని కాస్తా పూర్తి చేశాడు. మిగిలిన రెండణాలతో పవన్‌దగ్గర గోలీలు కొన్నాడు. ఈలోగా వాళ్ల దగ్గరికి బుజ్జి చేరుకుంది. ఈ సమయంలో బుజ్జి అక్కడకు రావడం సోంబాబుకు అమితమైన కోపం రేకెత్తింది. నాన్న రాగానే ఒళ్లోజేరి గోలీలాట ఆడుతున్నా నని జరిగిందంతా పూసగుచ్చినట్టు చెప్పేస్తుంది. ఆయ నేమో. కూతుర్ని మెచ్చుకుని తన వీపు చితక బాదుతాడు.

"ఏం? ఇక్కడ కెందుకు వచ్చావు?" చిటపటలాడుతూ అన్నాడు బుజ్జికేసి చూస్తూ.

"నాన్న రమ్మంటున్నాడు" దూరంగానే నిలబడి చెప్పింది బుజ్జి.

బుజ్జి మాటలు వినడంతోనే సోంబాబు శరీరం నిండా ముచ్చెమటలు పోశాయి. భయంతో వణికిపోయాడు. అయినా, బుజ్జి తమాషాకు అంటుం దేమోనని మరి ఒకసారి అడిగిచూశాడు.

"ఒట్టు. నాన్న వచ్చాడు. అమ్మ ఎత్తిపోయిందట."

బుజ్జి మాటలు రెండవ సారి వినడంతో, ఇంత క్రితమే దెబ్బతిన్న ఎడమ చెంప చెయ్యితో నిమురు కున్నాడు. ఎవ్వరి గోలీలు వాళ్లకి ఇచ్చేసి బుజ్జి వెనకాల ఇంట్లోకి ప్రవేశించాడు.

ఇంగ్లీషు పుస్తకాన్ని చేతిలో పట్టు కొని ముందు వసారాలో పచార్లు చేస్తున్నాడు విశ్వనాథం. అడుగులు చాలా బరువుగా పడుతున్నాయి. క్షణం ఆగి తల ఎత్తి చూశాడు.

ఎదురుగా దగ్గరగా చేతులు ముడుచుకొని వినయంగా నిలబడ్డాడు సోంబాబు.

"ఎక్కడికి వెళ్లావ్?"

"...."

కళ్లు పటపట కొరుకుతూ అతని సమీపానికి వచ్చాడు. సోంబాబు గుండెంత ఝల్లుమన్నది. చేతులతోను

> ఏదో పనిలో నిరంతరం నిమగ్నులైనవారికి కన్నీళ్లకు చోటు లేదు.
>
> — బైరన్

రెండు చెంపల్నీ పట్టుకొని పెళ్ళపెళ్ళ ఏడవ సాగాడు.

"చేసం చచ్చిపోయాను. నువ్వు చేస్తున్న దేమిటి? బుద్ధిలేదూ ఇంత ఎండలో ఆడుకోవడానికి. పద్యాలు పూర్తిగా వచ్చాయా?" ఆ కోపం వచ్చినట్టు తెలుగులో యాభై ఆరు అక్షరాల్నీ, ఇంగ్లీషులో ఇరవై ఆరు అక్షరాల్నీ తిట్టాడు. మరికొన్ని పద్యాల ముక్కల్ని కూడా వాడుకున్నాడు.

సోంబాబు నోటంట మాటలు పెగల్లేదు.

"కొట్టి కొట్టి నా చేతులు నొప్పి పెడుతున్నాయి. కాని, నీ బుద్ధి మారడం లేదు. ఛీ... ఛీ... పో ఇక్కడి నుండి" చేతిలోని పుస్తకాన్ని ఓ మూలా విసిరాడు.

ఆ పుస్తకం పడిన చోట మూలాన ఒదిగికూర్చున్నాడు సోంబాబు. వణుకు తున్న చేతులతో పుస్తకాన్ని తెరిచాడు. కళ్లల్లో నీళ్లు నిలిచాయి. పుస్తకం లోని అక్షరాలు మసక మసకగా అగుపడసాగాయి.

'అబ్బ... ఒక్కటి కాదు. రెండు కాదు. మూడు అంతకన్నా కాదు. వరుసగా నాలుగు పద్యాలు.' ★